

otázkou soukromoprávní ve smyslu § 38 cit. zák., patřící na pořad práva soukromého.

Čís. 1667.

Ustanovení § 575, odstavec třetí c. ř. s. nevztahuje se na vyklizení bytu, do něhož se kdo svémocně nastěhoval, nemaje pro to právního důvodu smlouvy nájemní.

(Rozh. ze dne 16. května 1922, R I 442/22.)

Vymáhající strana najala od povinného celý dům a když se povinný do jednoho z bytů v domě tom nastěhoval, žalovala ho na vyklizení. Rozsudek, vyhovující práveplatně žalobě, byl doručen vymáhající straně dne 6. prosince 1921. Exekuční návrh na vyklizení, podaný dne 24. prosince 1921 s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, ježto byl vznesen po uplynutí 14 denní lhůty § 575, odstavec třetí c. ř. s. R e k u r s n í s o u d exekuci povolil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle spisů rozepře pronajala strana povinná straně vymáhající celý dům tedy i sporný byt, avšak po uzavření této nájemní smlouvy se sama svémocně do tohoto bytu nastěhovala. Byla proto uznána povinnou, aby tento byt vyklidila. Strana povinná neužívá tedy tohoto bytu na základě nájemní smlouvy se stranou vymáhající uzavřené anebo na základě nějaké jiné smlouvy, která by ji k užívání bytu opravňovala a nemůže zde tedy vůbec přicházeti v úvahu ustanovení § 575 odstavec třetí c. ř. s., které jedná o vyklizení a převzetí předmětu nájmu a předpokládá tedy, že byla ohledně tohoto předmětu uzavřena smlouva nájemní. Toto ustanovení jakož i souhlasná ustanovení § 566 c. ř. s. a § 1114 obč. zák. pojednávají o mlčky nastalém obnovení smlouvy nájemní. V tomto případě nebyla však uzavřena smlouva nájemní o užívání sporného bytu stranou povinnou, a nemůže tedy býti také nepodáním exekučního návrhu ve lhůtě § 575 odstavec třetí c. ř. s. obnovena. Vymáhající strana nebyla při podání návrhu exekučního na tuto lhůtu vázána.

Čís. 1668.

Exekučními tituly dle čís. 16 § 1 ex. ř. jsou i výroky rozhodčích soudů spolkových ze spolkového poměru.

(Rozh. ze dne 16. května 1922, R I 482/22.)

S o u d p r v é s t o l i c e povolil exekuci dle vykonatelného výroku rozhodčího soudu svazu insertních a reklamních kanceláří. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Z předložených stanov svazu insertních a reklamních kanceláří a řádu rozhodčího soudu plyne, že svaz insertních a reklamních kanceláří jest spolkem zřízeným na základě ustanovení zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 134 ř. zák. a rozhodčí soud, na základě jehož rozhodčího výroku o povolení exekuce jest žádáno, zakládá se na

ustanovení § 11 stanov svazu insertních a reklamních kanceláří a jest tedy soudem spolkovým. Dle ustanovení § 599 čís. 2 c. ř. s. nevztahují se ustanovení tohoto civ. soud. řádu, obsažená v §§ 577 až 599, na rozhodčí soudy spolkové ze spolkového poměru, jakéhožto případu se právě týká rozhodčí výrok, na základě jehož o exekuci bylo žádáno. Dle toho tedy neplatí zejména ohledně tohoto rozhodčího výroku ustanovení § 594 c. ř. s. v příčině vykonatelnosti rozhodčího nálezu a výrok, na základě jehož tuto o exekuci bylo žádáno, nemá tedy před zákonem platnosti a nemůže tvořiti dle § 1 čís. 16 ex. ř. titul exekuční, pročež měl býti návrh na povolení exekuce zamítnut.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Názoru rekursního soudu, že rozhodčí výrok rozhodčího soudu »Svazu« netvoří podle § 1 čís. 16 ex. ř. exekuční titul, a výkladu, jehož se dostalo § 599 odstavec druhý c. ř. s. rekursním soudem, nelze sdílet. Za exekuční titul podle výpočtu § 1 ex. ř. jest považovati takové výroky, jež byly vysloveny v obvodu platnosti exekučního řádu usídlenými soudy, úřady, veřejnými orgány, nebo v téže oblasti v rámci civilního řádu soudního dle předpisu ustanovenými rozhodčími soudy nebo podle § 577 a násl. c. ř. s. smlouvou povolanými rozsudími. Tedy nejen výroky rozsudí dle ustanovení § 577 a násl. c. ř. s. a čl. XII. a XIII. uvoz. zák. k civilnímu řádu soudnímu a smíry před nimi ujednané, nýbrž i výroky rozhodčích soudů dle zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 134 ř. zák. Těmto neupírá civilní řád soudní platnosti, nýbrž ustanovuje v § 599 odstavec druhý c. ř. s., že zřízené rozhodčí soudy dle tohoto zákona k urovnání sporů z poměru spolkového nepodléhají ustanovením IV. odd. c. ř. s., takže soudy nemají nad nimi kontroly, a tyto rozhodčí soudy nemusí bráti zřetele ani na nejprimitivnější zásady řádného řízení. Nelze však z ustanovení toho dovozovati, že by výrok rozsudí neměl mezi stranami právního účinku. Smysl ustanovení toho jest jen ten, že netřeba tu zvláštní listiny a dalších formalit, nýbrž rozhodují tu stanovy a civilní soudní řád uznávají zřízení těchto rozhodčích soudů, uznává i platnost výroku, stal-li se v rámci stanov a může tak býti exekučním titulem. Správně soud první stolice návrhu na povolení exekuce vyhověl, jelikož výrok rozsudí tvoří exekuční titul, jež přezkoumávati v řízení exekučním nelze, nýbrž to vyhrazení jest sporu.

Čís. 1669.

Nepřípustnost dovolacího rekursu do srovnalých usnesení o žádosti státního pozemkového úřadu za poznámku záboru.

(Rozh. ze dne 16. května 1922, R I 561/22.)

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs, vznesený do usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, vyhověvši žádosti státního pozemkového úřadu za poznámku záboru.